

ЗОРНИЦА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.1.1876 г.

Година 139 • октомври 2015 • брой 10 • 0,30 лв. • Най-старият български седмичник

Както имаме много
части в едно тяло, но не
всички части имат една и
съща служба, така и ние,
мнозината, сме едно тяло
в Христос, а сме части,
всеки от нас, един на друг.

Римляни 12:4,5

РЕДАКЦИОННА

E pluribus unum („от много – едно“) гласял девизът на Съединените щати в продължение на два века след обявяването на независимостта им. Той не е добро пожелание или красив идеал. Девизът отразявал една историческа реалност: уникалното развитие на най-мощната и просперираща съвременна държава като плод на общи, целенасочени усилия на хора, събрани от целия свят в една нова родина. Тези хора не станали автоматично американци, които трябвало да забравят своя произход – напротив, те враждали богатството на родните си култури в многообразието на едно свободно общество. „Благоуханието“ на това единно и многообразно общество скоро се разнесло по цялата земя и започнало да привлича нови хора в страната отвъд океана.

Но в най-голяма степен девизът *E pluribus unum* се отнася за Христовата църква. Той ни напомня нейната тайнствена реалност: свързването на най-различни и неповторими хора в един богочовешки организъм. Ние, които сме последвали Господ Исус, не сме призвани да се уеднаквим, да мислим по един и същ начин, да се слеем в едно безлично множество. Не е необходимо да пренебрегваме различията си. Трябва да се учим да ги ценим и да ги възприемаме като част от духовния живот и път на отделните вярващи или на отделни църковни общности. Различните църковни традиции и практики са проявление на същностното многообразие на Христовото тяло и не му вредят, ако всички сме водени от единия Дух. Единни в нашето многообразие, ние побеждаваме духа на цинизма и разделението и разнасяме навсякъде благоуханието от познаването на Христа (II Кор. 2:14). Това въздейства притегателно на жадните за Него души и към Божието царство се прибавят нови граждани.

Традиционните евангелски църкви у нас допринасят за богатството на духовния живот в страната. В настоящия брой ще се запознаете с някои свидетелства за дейността им. Заедно с това в „Зорница“ подновява своя призив към единение между християните, подет покрай отминалите празници на Съединението и независимостта на България. Такава е молитвата на нашия Господ (Йоан 17:21); такава е и повелята на настоящото превратно историческо време. Единението на дело е възможно само чрез Неговата благодат. Неслучайно първоначалният девиз на САЩ *E pluribus unum* е бил заменен впоследствие с *In God we trust* („Уповаваме се на Бога“).

Тодор ВЕЛЧЕВ

Иска ми се да споделя свои мисли и размисли, провокирани от една житейска ситуация. Те се отнасят за нас, вярващите християни, осъзнали Истината.

През последните години живея и прекарвам по-голямата

дали можем да разчитаме на вас, защото е важно да спасим България, да кажем своята дума... Но за това трябва да сме задружни, обединени, а не разпилени...“ И още доста думи в този стар, убедителен, патриотичен изказ...

на служителката. Почудих се защо ли ги наговори тези приказки. Явно жената бе от старото поколение и искаше да ни агитира да сме единни в името на България или на нещо, което само тя си знае. Старият речник, с

завладява и ангажира. И ето че взеха да извират и въпросите, които искам да споделя. Защо ние, християните, не сме така запалени за участието си в Божието дело? Защо не апелираме и не възвестяваме онова единство, което стои на здрави библейски основи? А знаем, че от изворите на живата вода идват съживлението и силата. Не бива да изоставяме този избор и да си копаем пукнати водоеми (Ерем. 2:13). Когато сме единни в Духа, ставаме по-уверени, по-единни, по-убедителни за света и... постигаме по-голям успех. Всеки със своето служение може да даде своя принос. Каузата ни е ясна, твърда и непоклатима. И за да намеря потвърждение, рекох да си припомня какво точно казва Писанието по тази тема.

Ние имаме един Бог на твърдостта и утехата, Който ни дава единомислие (Рим. 15:5-6). Тогава наистина трябва да сме единомислини в решенията и действията си. Опазането на единството в Духа ни носи и МИР (ср. Ефес. 4:3). А това е голяма сила, на която можем да разчитаме – не само във време на избори, но и във време на битки и трудни изпитания за християните. Да стоим заедно в единство е благодат и е наша голяма привилегия. Нека обаче не забравяме, че убеждението да бъдем ЕДНО идва от дълбокото познаване на Божията истина.

Следва на 2 стр.

част от годината извън моята страна, България. Сега съм тук за по-дълго. Ето какво се случи. Получих писмо от общината с посочени имената на членове от семейството ми и с молба да се явим. Отивам, подавам картончето „покана“ и питам: „За какво става дума? Защо ме викате? Децата ми не могат да се явят в момента.“ Жената срещу мен, на зряла възраст, любезна, усмихната, с много плам и ентузиазъм в гласа, ме огледа добре и бързичко занарежда: „Госпожо, ние искаме да сме уверени, че сме ЕДНО. Да бъдем единни... и да знаем

Разговорът, почти монолог на служителката, продължи още малко с такива разпалени изрази. Докато разбрах, че става дума за уточняване на списъците за гласуване в България: кой и къде дава своя глас за Родината. Та съвестната служителка наистина иска да знае кой се вълнува от съдбата ни, къде гласува. Всъщност милеят ли за страната и защо не се вълнуват от нея тези българци, които живеят извън страната в чужбина. И т.н., и т.н.

Изясних нещата по справката и не след дълго приключихме. Тръгнах си, но бях провокирана от речта

който бе свикнала, бе станал неин убедителен език за агитация; не ми стана съвсем ясно за кого ме взе или за какво точно ме агитираше. Помислих си дали беше разбрала правилно надписа на лятната ми спортна шапка: „България ще бъде спасена!“ Да, без да се смуцавам, си бях сложила шапка с този надпис: мое мото и верую. Само че госпожата не знаеше, че аз вярвах в едно друго спасение – чрез нашия Спасител, Господ Исус Христос.

И докато се връщах към къщи, подхвърлената тема за единството започна да ме

Ново ВЪЗРАЖДАНЕ в столицата

Тази есен, след повече от десетилетие на молитви и подготвителен труд, софийската баптистка църква на ул. „Осогово“ отбеляза откриването на нов Социално-просветен център. След като през последните 92 години евангелската общност се

помещаваше на номер 63, сега вече разполага с новопостроена сграда на номер 86 на същата улица. Зданието е оборудвано с разливна за социално-слаби хора, медицински център, учебни стаи за образователни програми, конферентни зали, библиотека, офис помещения и др.

Наименованието на Социално-просветния център е „Възраждане“ – заявка, че на това място мнозина ще намират ново начало в пътя си. В поздравително обръщение по случая кметът на Столична община г-жа Фандъкова поздрави християните от Първа баптистка църква за старанието да протягат ръка на нуждаещите се и изрази пожелание отгук насетне тези усилия да бъдат още по-целестремни и ревностни за благото на мнозина.

Освен за социална дейност новата сграда ще се използва и като място за провеждане на богослужения. „Нека проповядването от новия амвон да бъде все така вдъхновено от Бога, духовно, адекватно, разбираемо и без компромиси спрямо истината“, пожела Стефан Миленов, дякон и проповедник в църквата.

Събитията около осветяването на новия център и църква включваха вечер на молитви, поздрав и хваление; концерт от класическа и фолклорна музика; официално прерязване на лентата и осветяване на сградата. Моментът съвпадна и с ежегодния Съвет на Европейската баптистка федерация, на който 150 духовни водачи от около 40 държави се събраха в новия салон. Срещата им бе уважена и от президента на Република България г-н Росен Плевнелиев.

Следва на 3 стр.

Като израстваме и възмъжаваме в Христовата пълнота, ние постигаме онова силно единство на вярата, което устоява на разни течения, разпри, увлечения, страсти, заблуди (Ефес. 4:13). Защото Божията правда е вечна правда и законът Божий е истина (Пс. 119:142). Време е да поставим Божиите постановления над себе си, за да напредваме по пътя на истината (Пс. 119:30).

Сила, голяма сила е единството на вяращите и трябва да я използваме за обновяването на България, страната, която обичаме и за която се молим. Радост е за Господа да мислим едно, да действаме като едно, да вървим в една посока (Фил. 2:2). По Своя замисъл за човека Бог е свързал телесните

ни части в едно тяло. Такъв е Неговият замисъл и за Тялото Христово (Гал. 3:28). И Бог желае да ни води от победа към победа, в едно шествие, което разнася благоуханието на Христовото познание (II Кор. 2:14,15). Победата при всички наши житейски избори ни е дадена, но... има и условие „ако“. Ако сме Едно. Това е нашата сплав, за да устояваме в трудни времена. Защото знаем, че ни предстоят нови битки.

Тогава и светът ще ни забележи и ще познае какво значи *едно в Христос*, ще види силата ни и ще се увери, че победата идва свише и че Бог отдавна ни е разкрил спасението. Онова спасение, за което пише на лятната ми шапка и което накара онази администраторка да се вгледа и да подхване

нейната агитация за единство. А може пък да е била от малцината, осъзнали откъде иде Истината и къде виждаме спасението. Тя просто ми напомни с нейния изгарящ от ентузиазъм глас, че България има нужда от спасение.

Иска ми се и ние да вървим с такъв плам заедно, напред и нагоре, без препирни, крамоли и разделения. Една проповед, която чух наскоро, бе озглавена „Ела и ти с нас!“. Тя отправяше посланието: „Не се дели, не се отцепвай, не тръгвай в друга посока, имаме нужда от теб. Всеки един е важен, има познания и опит и ще бъде полезен в трудния ни път напред“. Сега ми се иска да повтора този зов към всички: „Ела и ти с нас, за да ни е по-леко... докато стигнем желаната

земя“. Бог е там, където има единство в Духа. Когато сме повече и сме събрани във великото име на Господа, нашите молитви за България ще имат резултат.

Нели ЧИЛИНГИРОВА

Авторката е дългогодишен журналист в БНР и БНТ и магистър по християнска журналистика и телевизионни програми от университета на щата Вирджиния (САЩ). Била е официален кореспондент на вестниците „Корона“ и „Анти и Про“ в Ню Йорк. През последните години живее предимно в САЩ, където развива мисионерска дейност сред български и руски емигранти.

От 9 до 15 септември в сградата на Методистката църква в град Русе се проведе последователно конференцията на Европейското методистко историческо дружество и заседание на Европейския методистки съвет.

Конференцията беше посветена на ролята на методистките жени в евангелизирането на Европа. В нея се включиха 43 участници от различни европейски държави и САЩ.

Европейският методистки съвет заседава с участието на петимата европейски методистки епископи – Патрик Щрайф, Роземари Венер,

Кристиян Алстед, Едуард Кагай и Сифредо Тейксейра. В центъра на дискусиите беше проблемът с бежанците и реакцията на методистките църкви в Европа.

П-р Даниел ТОПАЛСКИ

За да не се вземаме твърде на сериозно...

Ние, евангелистите, сме сериозни хора. Вероятно повлияни от съдбовната си благовестителска мисия в този свят, сме склонни да обръщаме всички разговори с „невярващи“ – в Интернет или лице в лице – в беседи за моралните ценности и Бога. Нерядко сме и силно обидчиви и готови да припознаем в насмешливото отношение към самите нас съпротива срещу Твореца. Ако е вярно, че смирието се проявява в способността на човека да се надсмива над себе си, то книгата на Адриан Плас „Свещеният дневник на Адриан Плас (на 37¼ години)“, издадена от Български християнски студентски съюз през далечната 2003 г., е така необходимото ни помагало за израстване във въпросната добродетел.

Книгата представлява „духовния“ дневник на един обикновен английски евангелист, който ходи на обикновена работа, има (почти) обикновено семейство, активен член е на обикновена умерено харизматична църква и се опитва да води (не)обикновен християнски живот. Въпросният дневник обхваща малко по-малко от половин година (от 14 декември до 31 май), но именно в този период попадат най-значителните празници в християнския календар, както и традиционният (за Англия) палатков лагер Spring Harvest, като всичко това дава на героите множество възможности за разнообразни преживявания. Първоначалните намерения на главния герой са да си води „духовен журнал в полза на бъдещите поколения“, където да записва „всяко ново божествено прозрение и преживяване“, с надеждата написаното един ден да „свети като фар в тъмнината“. Пълната му откровеност обаче ни разкрива един малък свят от личности, с които лесно може да

отъждествим себе си и своите близки и познати. Също като мен Адриан пропуска да чете от Библията всеки ден, трудно издържа да се моли в продължение на повече от няколко минути, трудно се съсредоточава по време на проповеди и умът му блуждае във всякакви неблагочестиви посоки. Колкото и да копнее животът му да прилича на този на големите „герои на вярата“, ежедневието му прилича на това на всеки друг от съседите и приятелите му, където Бог на пръв поглед трудно може да се забележи. В негово лице срещаме стремленията, съмненията и страданията на всеки от нас, обикновените вярващи, между които – също както и между невярващите – има пияници, похотливци, лъжци и лицемери. Оказва се, че Христос няма против да си има вземане-даване с такива, а дори е в състояние и плавно да ги променя. До такава степен, че понякога е трудно да се каже със сигурност кой е Христов и кой не е. Както казва един от съседите чудаци на Адриан: „[Исус е] бил причина за големи скандали *тогава...* и продължава да е такъв и досега. Не ти дава да си направиш малка хубава системка и да я наречеш „църква“ и не ти позволява да се измъкнеш, като правиш по четири събирания на седмица, на които обсъждаш какво ще правите на събиранията през следващата седмица. Ако искате *това*, ще откриете, че Исус е крайно неподходящ. Казва неудобни и трудни неща като „обичай враговете си“ и „кани на вечеря хора, които наистина имат нужда от това“ и „обичай Бога преди всичко друго“. Ужасен е в това отношение. Тогава не са успели да Го поставят натясно и досега не могат...“ Така посред непрестанния наниз от комични, а нерядко и

трагични ситуации, в които се озовават героите на дневника, към края на книгата читателят остава с подозрението, че Бог е далеч по-въвлечен в ежедневието ни отколкото изглежда.

В английския протестантски свят практиката да се води личен дневник с духовни размисления широко се насърчава, а немалко такива се издават и като книги за насърчение на „обикновените“ вярващи. В тях уважавани „герои на вярата“ споделят своите необикновени „опитности“ и прозрения. Жанрът се радва на радушен прием, макар и последствията за читателите най-често да са дълбока потиснатост и убеденост, че „нещо не е наред с мен като вярващ“. Дневниците обаче не са само християнски феномен. Пет години преди появата на „Свещеният дневник на Адриан Плас“ (през 1987 г.) класациите за продажби на книги в Англия са оглавени от творбата на Сю Таунсенд – „Тайният дневник на Ейдриън Моул (на 13 и ¼ години)“ (българското издание е на „Гей-Либрис“, 2009 г.). Книгата представлява въображаемия дневник на едно обикновено английско момче. Съпадението с първото име на Адриан Плас е случайно, но авторът съвсем съзнателно заимства идеята и формата, за да се обърне едновременно към обикновените англичани, както и към обикновените християни, и да ни разкаже за личността и „духовното“ израстване на своя съвсем обикновен герой.

Действителният Адриан Плас работи в младежките си години като социален работник към център за деца със специални нужди. След години работа обаче изпада в дълбока лична криза, след която решава да се посвети на писателска и актьорска дейност (следвал е актьорско

майсторство в Бристолинската драматургична школа). Първоначално пише предимно за себе си и с терапевтична цел, като първата му (издадена много по-късно) творба е новелата „Посещението“, в която се разказва за една въображаема местна англиканска църква, посетена от Исус. „Свещеният дневник на Адриан Плас“ е първата му издадена книга, която се заражда под формата на редовна рубрика към английското списание *Family Magazine*. Книгата бързо набира популярност и е последвана от още няколко от същата поредица. Оттогава Адриан Плас е написал тридесет и шест книги, последната от които е „Свещеният дневник на Адриан Плас – Адриан Плас и църковната почивка“ (издадена в Англия през март 2013 г.). Дватама със съпругата му често са канени да изнасят лекции и представления, а междувременно участват активно в една съвременна надденоминационна монашеска общност в северната част на Англия.

Българското издание на книгата се радва на чудесен превод от Чавдар Хаджиев, който се е постарал да превъплъти типично английските шеги в такива, които имат повече смисъл в българската ни култура. Например, тъй като Джералд, синът на главния герой, има забавния навик да подхвърля на баща си анаграми, българските читатели можем да се наслаждаваме на образци като факта, че „Климент Охридски“ е анаграма за „Ти, мил ден хорски“, а „др. Леонид Брежнев“ е анаграма за „див, небрежен дрозд“. Изданието включва също подходящи илюстрации от Ивайло Кънчев.

„Свещеният дневник“ е книга, която всеки евангелист задължително трябва да прочете. Това е книгата, която трябва да се дава на всеки новоповярвал.

Ридли и Латимър са изгорени на клада

ПРЕЗ ТОЗИ МЕСЕЦ В ХРИСТИЯНСКАТА ИСТОРИЯ

Кралица Мери Тюдор се възкачва на английския трон през 1553 година. През следващите години тя осъжда на смърт – често чрез изгаряне на клада – над 200 души заради техните религиозни убеждения. И така влиза в историята с прозвището Кървавата Мери, макар че всъщност е погубила далеч по-малко хора от своя жесток и безскрупулен баща. Мнозина от нейните жертви се отличават обаче със своето благочестие.

Бащата на Мери, крал Хенри VIII, откъсва Англиканската църква (Church of England) от Римокатолическата, без да реформира практиките и доктрините ѝ. След смъртта на монарха през 1548 г. малолетният престолонаследник Едуард VI е коронясан за крал. Много от неговите съветници се опитват да променят английската църква в посока на едно християнство, което е в по-голяма степен основано върху Библията. Сред тях са Никълъс Ридли и Хю Латимър.

Високообразованият Никълъс Ридли бил служил като капелан в двора на Хенри VIII, а при управлението на неговия син става епископ на Лондон. Той бил изкусен проповедник и много обичан от своето паство, защото самият му живот онагледявал истините на християнското учение. В дома си Ридли всекидневно провеждал библейски прочити на глас и насърчавал всички от домакинството да наизустяват пасажите от Писанията.

Хю Латимър също става влиятелен проповедник при управлението на Едуард VI. Той се отличавал

Ридли и Латимър на клада
(Източник: www.manchesterorange.co.uk)

със задълбочено познаване на Библията и като епископ на Уустър пледирал народът да се просвещава в Писанията на своя роден език. В проповедите си подчертавал, че човек трябва да служи на Господа с искрено сърце и вътрешно посвещение, а не само с външна показност. Личният живот на Латимър говорел в подкрепа на неговите послания. Той се прочува с благочестивите си дела, особено с посещенията си в затворите.

Когато Мери става кралица на Англия, тя полага всички усилия да върне страната в лоното на

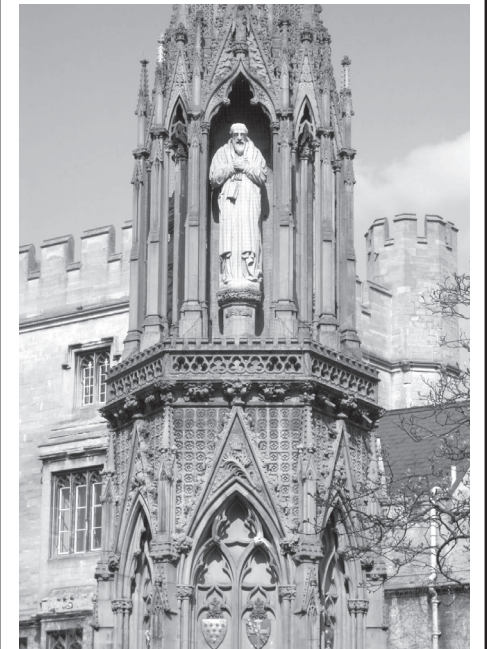
Рим. Едно от първите ѝ разпореждания е да бъдат арестувани епископите Ридли и Латимър, както и кентърбърийският архиепископ Томас Кранмър¹. Първоначално те са затворени в лондонския Тауър², а през септември 1555 г. са отведени в Оксфорд, за да бъдат подложени на разпити от тайните кралски съветници в местното богословско училище (Oxford's Divinity School).

Ридли е запитан дали вярва, че папата е наследник на авторитета на ап. Петър като основа на Църквата. Той отвръща, че Църквата е основана не на авторитета на човек, а на истината, изповядана от Петър: че Христос е Божият Син. Ридли добавя, че не може да уважава римския папа, защото папството търси своята собствена слава, а не прославата на Бога. Ридли и Латимър не могат да приемат католическата меса като жертва на Христа. Латимър заявява на съветниците: „Христос е направил един принос и една жертва за греховете на целия свят и тя е съвършената жертва. Друга изкупителна жертва нито е необходима, нито може да има.“ Изказаните становища на двамата реформатори са възприети като дълбоко обидни от присъстващите католически богослови.

На 16 октомври 1555 г., преди 460 години, Ридли и Латимър са изгорени публично в Оксфорд. Когато го завързват за клада, Ридли се моли: „О, небесни Отче, принасям ти най-сърдечни благодарности, че си ме призовал да Те изповядам пред хората, дори до смърт. Прося от Теб, Господи Боже, да покажеш милост към Английското кралство и да го избавиш от враговете му.“

Зетят на Ридли бил донесъл малко барут и помолва палачите да сложат под ръцете и около шията на осъдения, за да ускори смъртта му. Дървата обаче били сурови и Ридли горял бавно, претърпявайки голямо страдание. Той викал с висок

глас: „В Твоите ръце, Господ, предавам духа си...“, но огънят обхващал само долните части на тялото му. Много пъти той простенвал: „Смили се над мен, Господи! Не горя... Нека пламъците ме погълнат, не горя!“ Най-сетне един от присъстващите усилил огъня на върха на клада и Ридли скоро умрял. Смъртта на Латимър настъпила много по-бързо. Когато пламъците се извисили, той насърчил Ридли: „Дерзай, господарю Ридли, и бъди мъжествен! Днес ние, чрез Божията благодат, ще запалим такава свещ в Англия, че – сигурен съм – никой не ще може да я угаси.“

Паметникът на мъчениците в Оксфорд
(Източник: Интернет)

Мъченическата смърт на Ридли, Латимър и Томас Кранмър (шест месеца по-късно) днес се възпоменават ежегодно на 16 октомври, а в Оксфорд в тяхна чест е издигнат Паметникът на мъчениците. Вярата, за която тези благочестиви мъже загиват, днес се изповядва свободно от мнозина в Англия. ■

1 Също известен английски реформатор, автор на „Книгата за съвместна молитва“ (общоприет молитвеник на Англиканската църква). Б.р.
2 Замък на английските крале, използван често като затвор. Б.р.

Бележка на редакцията: Рубриката е посветена на кръгли годишнини от ключови събития в християнската история. По материали от Christianity.com. Превод с допълнения: Тодор ВЕЛЧЕВ.

Ново ВЪЗРАЖДАНЕ в столицата

Следва от 1 стр.

„Присъствието ми тук е знак на благодарност за всичко, което Съюзът на евангелските баптистки църкви в България е направил през последния век и половина – отбеляза в речта си президентът. – Никога няма да забравим как в първите, най-критични дни и месеци, когато търсещите закрила сирийци, иракчани и афганистанци започнаха масово да влизат в България, вие подпомогнахте бежанските центрове във „Враждебна“ и „Военна рампа“ с най-необходимото – храни, дрехи, перилни препарати, обзавеждане. И всичко това събрано и предоставено с християнска съпричастност към страдащите, към лишените от дом, а често и от семейство.“

Откриването на новата сграда идва в момент, когато страната ни се изправя пред нови сериозни предизвикателства – силни бежански вълни, вътрешни миграционни потоци към столицата, икономическо разслояване и изострено етническо напрежение. В същото време празникът на софийските баптисти е в навечерието на редовния XXXV изборен конгрес на СЕБЦ, натоварен да очертае визия и да излъчи ръководен екип за деноминацията през следващите четири години.

Възможността за засилване на обществено ползвателна и културно просветната дейност на църквата е в хармония с най-ранните традиции на евангелското служение

у нас. А в съчетание със силен акцент върху ценности като благоговестие, ученичество, молитва и проповед баптистката църква на улица „Осогово“ е в чудесна

изходна позиция да бъде светилник в столицата и през следващите десетилетия.

Влади РАЙЧИНОВ

ЗА ВАС ЖЕНИ

Покорство

Покорството е друга черта на християнския характер. Покорство значи послушание, подчинение на нечия власт, изпълняване на чужда воля.

Има малка разлика между подчинение и покорство. **Подчинението** е зависимост, най-често без твое съгласие, докато **покорството** е приемане на подчинението, приемане на тази зависимост. Покорността в по-голяма степен е доброволен акт, докато може да си насила подчинен и да не бъдеш покорен.

В **природата** и във всяка област на живота има закони и ние сме длъжни да им се покоряваме. **Обществото** е устроено така, че в него има йерархия и човек трябва да се подчинява на повисшестоящия от него. Божието слово говори за покорност – децата да се покоряват на родителите, жените – на мъжете си, слугите – на господарите. По-младите – на по-старите. Също, че трябва да се покоряваме на светската власт.

**„ПОСЛУШАНИЕТО Е ПО-ПРИЕМЛИВО ОТ ЖЕРТВА И ПОКОРНОСТТА – ОТ ТЛЪСТИНАТА НА ОВНИ.“
(I ЦАР. 15:22)**

В църквата първо трябва да се покоряваме на Бога, но и един на друг (Ефесяни 5:21). Божието слово набляга: „Бъдете послушни и покорявайте се на наставниците си, защото те бдят за душите ви“ (Евреи 13:17).

Като Божии дъщери ние сме длъжни да се покоряваме на Бога, защото Бог иска всички хора да Му се покоряват: „Всеки разум да се покорява на Христа“ (I Кор. 10:6).

Ако не се покоряваме на Бога, тогава Той „в пламенен огън ще въздаде възмездие на онези, които не познават Бога, и на онези, които не се покоряват на благовестието на нашия Господ Исус“ (II Сол. 1:8).

Саул е бил Божий помазаник. Бог иска да утвърди царството Му до века (I Цар. 13:13б), но поради неговото непокорство го отхвърля и произнася чрез пр. Самуил знаменитите думи: „Послушанието е по-приемливо от жертвата и покорността – от тлъстината на овни“ (I Цар. 15:22). Тлъстината на овните е уханието на жертвата, нейния аромат, т.е. насладата от нея. Жертвата (тлъстината на овните) е умилюстивение за грях, средството, с което се покрива грехът, но покорността е нещо много повече. Тя е невинност, чистота. Покорството пази човека чист, невинен и тогава той няма нужда от жертви. Затова покорството е по-ценно от жертва, защото ни пази от грях.

Грехът отделя човека от Бога, докато покорността го държи в постоянното Божие присъствие. Грехът ни прави роби, покорни на плътта. Грехът, независимо какъв е, наскърбява Бога, докато покорността радва Бога.

Исус е пример на пълна покорност. Както на Своите земни родители: „Дойде в Назарет и им се покоряваше“ (Лука 2:51), така и на пълна покорност до смърт и на небесния Си Отец: „Не Моята, а Твоята воля да бъде“ (Лука 22:42).

Пророците и апостолите са се покорявали напълно на Бога. Когато са бити, хвърляни в тъмница и им забраняват да проповядват, какъв е отговорът им? „Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човеци“ (Деян. 5:29). Бог ни казва: „Покорявайте се на Бога, но противете се на дявола“ (Яков 4:7).

Покорството на Бога е резултат на покаяние. Първоначално Савел не се покорява на Бога, преследва християните, но когато Христос му се явява, той Му се покорява, както свидетелства: „не бях непокорен на небесното видение“ (Деян. 26:19), и става най-великият проповедник на Благовестието. „За привеждане на езичниците в покорност на вярата“ (Рим. 15:18).

Покорството е наш доброволен избор – „... слуги сте на онзи, комуто се покорявате – било на греха или на послушанието... като бяхте слуги на греха, вие се покорихте от сърце на онзи образец на учение, в който бяхте обучени, и като бяхте освободени от греха, станяхте слуги на правдата“ (Рим. 6:16-18).

Покорството на Бога е доказателство за нашата промяна, доказателство за наличие на нов живот в Христа Исуса. „Ние някога бяхме непокорни и поробвани от разни страстни удоволствия; и като живеехме в злоба, завист, бяхме омразни и се мразехме един друг“ (Тит 3:3). Но когато сме се покорили на Бога, вече имаме ново естество, обновено чрез Светия Дух, и вече сме покорни на Божието слово и принципи. Живеем живот в служение, със святост и чистота (Тит 3 глава).

Покорството на Бога е условие за благословение. „Бог дава Светия Дух на онези, които Му се покоряват“ (Деян. 5:32). Бог казва, че ако Израил Му е послушен и Му се покорява, реки от благословение ще потекат.

Ако искаме да бъдем благословени жени, трябва да се покоряваме напълно на Бога във всички области на живота си. Покорността на Бога ще ни направи успешни, плодоносни християнки, които с живота си прославяме Бога.

Нека Му се покоряваме във всичко!

Цвете КУЛИЧЕВА

IN MEMORIAM

Марта Илиева

На 14 септември 2015 г. в гр. Русе почина Марта Вили Илиева, съпруга на покойния методистки пастир Илия Илиев. Госпожа Марта, както с уважение я наричаха повечето нейни познати и приятели, беше за поколения християни пример за дълготърпение, постоянство и пълна отдаденост на Бога и ближния.

Марта е родена през 1919 г. в обикновено семейство в Източна Германия. На шестнадесет години тя се омъжва за Илия Илиев, тогава пастир на Методистката църква в с. Хотанца, Русенско. Марта се утвърждава като верен помощник на съпруга си – работи с децата и жените, създава и ръководи четиригласен църковен хор.

През 1944 г. Марта е заплашена от депортиране в Сибир, но благодарение на застъпничеството на влиятелен местен представител на новия комунистически режим остава в България. Година по-късно семейството се премества в Ловеч, където се намира Американската девическа гимназия. През 1948 г. пастир Илиев е изпратен в затвора за три години. Марта трябва да се грижи сама не само за сина им Богомир, но и за местната църква. Във време, когато липсват мъже, които да застанат зад амвона, Марта Илиева има дръзновението да проповядва.

След освобождаването на пастир Илиев семейството му постепенно се премества в град Русе, където той работи като копач на канали, а Марта като шивачка. Тяхното

служение в църквата не престава независимо от всички трудности, които режимът създава.

През 1996 г. пастир Илия Илиев умира, а съпругата му Марта продължава неизменно да бъде активен член на русенската методистка църква.

През последната година от живота си Марта не беше в състояние да посещава църковните богослужения, но тогава за нея всеки ден беше неделя – време да мисли и да се моли за църквата, на която беше посветила целия си живот.

П-р Даниел ТОПАЛСКИ

Следва от 2 стр.

За да не се вземаме твърде на сериозно...

Но ако не можете да се разпознаете в горните редове, а по-скоро усещате раздражение, то все още не сте готови за тази книга.

В началото на тази рецензия прецених евангелистите като твърде сериозни и лишени от чувство за хумор. За щастие това не е съвсем вярно. Защото Адриан Плас е евангелист и не е единственият писател в протестантския свят, който знае как да се надсмива над собствените ни неадекватности. Всъщност мнозина православни и католически вярващи твърдят, че тъкмо евангелистите имаме най-много вицове за себе си. Ако е вярно, именно това може да е преимущество, което може да ни помогне да бъдем малко по-смирени и малко „по-обикновени“.

Андрей НЕДЕЛЧЕВ

ДО ВСИЧКИ АБОНАТИ И ЧИТАТЕЛИ НА ЗОРНИЦА

Благодарим за вашата подкрепа досега! Благодарение на вас „Зорница“ продължава да излиза. Помогнете ни тя да продължава да свети всред духовния мрак у нас и занаяпред. Помогнете тя да достигне до повече хора. Станете проповедници на истината за Нашия Господ и Спасител чрез разпространяването на „ЗОРНИЦА“. Таксата за годишен абонамент за 2016 г. остава непроменена – само 3,60 лв. за цялата година (при цена на отделен брой 30 стотинки).

Абонирането започва от 1 октомври и ще продължи до 13 декември 2015 г. в пощенската станция под каталожен № 312, като уведомявате служителите в пощата, че в. „Зорница“ е месечно издание.

Редакцията приема групови абонаменти (най-малко 7 броя) на следния адрес:

До: Редакцията на ЗОРНИЦА

ул. Осогово 86, София 1303

или на ел.поща: vestnik.zornitsa@gmail.com

Побързайте да се абонирате групово или единично. Така вие ще си осигурите получаването на вестника за цялата година на една нищожна цена и ще ни улесните в неговото издаване.

Изненадайте и някой ваш приятел или познат, като го абонирате за в. „Зорница“. Ако го поканите на църква, може би няма да дойде с вас, но ще погледне вестника, като го получи, и вие ще станете съработник на Бога и благовестител на евангелските истини.

Бог да ви благослови и употреби за разпространяването на в. ЗОРНИЦА! Разчитаме на вашата духовна и материална подкрепа.

С благодарност и благословения,

ЗОРНИЦА

ЗОРНИЦА

Редакционна колегия:
п-р Христо Куличев, п-р Данаил Игнатов,
п-р Станислав Алексиев, Радостин Марчев,
Олег Константинов, Тодор Велчев,
Влади Райчинов, п-р Даниел Топалски

Редактор на броя: Тодор Велчев

Коректор: Милена Темкова

Предпечат: Олег Константинов

Печат: АБА Принт ЕООД

Адрес на редакцията:

Фондация „Духовност и милосърдие“

София 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2

тел.: 02/ 839 4117

e-mail: vestnik.zornitsa@gmail.com

ISSN 0861-3826